

„Blago milosrdnima, jer njima će biti iskazano milosrđe.” (Mt 5,7)

Beseda na gori u jevanđelju po Mateju nastaje nakon početka Isusovog javnog podučavanja. Gora se može smatrati novom Sinajskom gorom na kojoj Hrist, novi Mojsije, nudi svoj „zakon”.

Prethodno poglavlje govori o mnoštvu ljudi koje je počelo da sledi Isusa i kome je On prenosio svoja učenja. Ovaj govor je zapravo bio predat učenicima, rastućoj zajednici, onima koji će se kasnije nazvati hrišćanima. On uvodi „Carstvo nebesko” koje je glavna srž Isusove propovedi[1], u kom blaženstva predstavljaju programski manifest, poruku spasenja – „sintezu cele Radosne vesti koja je otkrovenje Božije spasonosne ljubavi”[2].

„Blago milosrdnima, jer njima će biti iskazano milosrđe.”

Šta je milosrđe? Ko je milosrdan? Izraz je izveden iz reči „blažen/i”[3], što znači radostan, srećan i takođe poprima značenje: *biti blagoslovljen od Boga*. U tekstu, među devet blaženstava, ova je na centralnom mestu. One ne predstavljaju samo dobra dela koja se nagrađuju, već su prave prilike da se postane sličniji Bogu. Milosrdni su oni koji imaju srca ispunjena ljubavlju prema Njemu i prema braći i sestrama, srca ispunjena konkretnom ljubavlju koja stremlji ka najmanjima, zaboravljenima, siromašnima, prema onima kojima je nesebična ljubav potrebna. Milosrđe je zapravo jedno od svojstva Boga[4], sâm Isus je milosrđe.

„Blago milosrdnima, jer njima će biti iskazano milosrđe.”

Blaženstva transformišu i preokreću najčešće principe našeg razmišljanja. Ona ne predstavljaju samo utešne reči, već imaju moć da promene srce, imaju moć da stvore novo čovečanstvo, ona čine objavljivanje Reči delotvornim. Neophodno je i da živimo blaženstvo milosrđa i prema sebi, prepoznajući potrebu za izvanrednom, preobilnom i neizmernom ljubavlju koju Bog ima za svakoga od nas. Reč milosrđa[5] potiče od hebrejske reči rehem – „materica” i izražava božansku milost bez granica, poput majčinske ljubavi prema detetu. To je „*ljubav koja ne meri, obilna je i sveobuhvatna. Ljubav koja teži ka uzajamnosti, a to je i krajnji cilj milosrđa. [...] Ako smo uvređeni ili nam je naneta nepravda, oprostimo i biće nam oprošteno. Mi treba prvi da budemo milostivi, saosećajni! Čak i kada se čini teškim i smelim, zapitajmo se, pred bližnjima: kako bi se njegova majka ponašala prema njemu? To je misao koja nam pomaže da razumemo i živimo prema srcu Božijem*”[6].

„Blago milosrdnima, jer njima će biti iskazano milosrđe.”

„Nakon dve godine braka, naša ćerka i njen suprug su odlučili da se rastanu. Primili smo je nanovo u naš dom. U trenucima napetosti smo joj želeli dobro tako što smo pokušali da budemo strpljivi, da oprostimo i imamo razumevanja u srcu, održavajući otvoren odnos sa njom i njenim mužem, posebno se trudeći da ne osuđujemo. Posle tri meseca razgovora, diskretne pomoći i mnogih molitava, vratili su se jedno drugom sa novom svešću, poverenjem i nadom[7].“

Biti milosrdan je zapravo više od praštanja. To znači imati veliko srce, radovati se potpunom odbacivanju i uklanjaju svega što može ometati naš odnos sa drugima. Isusov poziv da budemo milostivi jeste način približavanja prvobitnom planu, kako bismo postali ono za šta smo stvoreni: da budemo na Božiju sliku i priliku.

Leticija Magri

[1] Vidi Mt 4:23 i 5:19, 20.

[2] K. Lubik, Reč života, novembar 2000.

[3] Na grčkom *makarios/i*, koristi se i da opiše stanje sreće, radosti ljudskih bića i da ukaže na privilegovano stanje bogova u poređenju sa stanjem ljudskih bića.

[4] Na hebrejskom *hesed*, tj. bezinteresna i prihvatajuća ljubav, spremna da oprosti.

[5] *Rahamim* na hebrejskom.

[6] K. Lubik, Reč života, novembar 2000.

[7] Iskustvo preuzeto sa sajta www.focolare.org.